

[Grothe Philip.]

gende, men inden for det opsøgende arbejde. Jeg har indtryk af, at der stadig væk sidder mennesker rundt omkring, som ikke er klar over de hjælpemuligheder, der er, og heller ikke bliver gjort opmærksom på dem. Jeg har selv hørt om en del tilfælde — det er jo af gode grunde vanskeligt at bedømme, hvor hyppigt de forekommer — hvor mennesker har været udkrevet fra hospitalsbehandling og derefter sidder syge og vanskeligt stillede, uden at nogen egentlig tager sagen op og kommer dem til hjælp, og hvor man kunne sætte ind på forskellig måde, men hvor det i mange tilfælde ville medføre visse øgede udgifter.

Jeg har også hørt om invaliderede, der levede i dagens Danmark under efter min mening helt utilbørlige boligforhold. Hvis man virkelig ville sætte ind og hjælpe dem, ville det næppe heller kunne ske uden visse øgede udgifter.

Det var det, jeg sigtede til, og jeg vil gerne gentage, at der her er tale om sociale grupper, som jeg i allerhøjeste grad synes har behov for hjælp fra samfundet. Men som sagt, vi skal bare være klar over, at der også er udgifter i det.

En enkelt bemærkning til ministerens svar på det, jeg var inde på: spørgsmålet om revalidering og mit ønske om, at hvis vi lægger disse opgaver ud til kommunerne, vil det formodentlig være hensigtsmæssigt, at vi får knyttet til amtskommunerne folk, der har siddet i revalideringen og har særlig erfaring fra dette arbejde. Jeg forstod, at ministeren ligesom jeg mente, at det havde betydning, og at det ville være godt, men jeg må sige, at jeg havde egentlig håbet, det ville blive mødt med et svar, der viste en lidt mere aktiv holdning. Det er muligt, at det vil gå af sig selv, men det var jo også muligt — og det var i og for sig dér, jeg gerne ville hen — at ministeren kunne gøre noget. Jeg tænker ikke på egentlige tvangsforanstaltninger eller pålæg, men jeg tænker på, at det var muligt, ministeren kunne tale med f.eks. amtskommunernes organisation eller Kommunernes Landsforening og derigennem få ledet dem ind på tanker, der fører hen til det, som vi åbenbart er enige om. Hvis ministeren er af den opfattelse, tror jeg nemlig ikke, man skal vente for længe, for det er jo nu, udsivningen fra revalideringen

tager fat, og den vil fortsætte, jo nærmere vi kommer det tidspunkt, hvor denne lov skal træde i kraft.

Så vil jeg blot slutte med et ønske om, at ministeren vil være med til at dykke ned i et forsøg på at finde frem til årsagerne til de sociale vanskeligheder, som folk møder, altså denne problematik, hvorfor får vi disse sociale tabere? Der er jo mange, der arbejder med det, og vi har forskellige redegørelser om det, men jeg føler, at vi stadig har et behov for at få gjort noget på det område. Vi har jo de forskellige undersøgelser fra socialforskningsinstituttet, men jeg forestiller mig, at det måske kunne være frugtbart, hvis man fra socialministeriets side som et led i forberedelsen af lovarbejdet, hyppigere end man hidtil har gjort det, stillede socialforskningsinstituttet opgaver, som kunne belyse problemer, der bliver aktuelle i forbindelse med lovforslag.

(Kort bemærkning)

Erlendsson (FP):

Til hr. Peter Holst vil jeg gerne sige: det taler til undskyldning for den daværende udenrigsminister, at han ikke gjorde sig særlige anstrengelser, når man ved, hvad det pågældende unge menneske nu anklages for.

Eva Grødal (S):

Jeg synes, at repræsentanten for fremskridtspartiet forenkler problemerne omkring børn og unge på Christiania temmelig meget og retter efter min mening uretfærdige angreb på Københavns kommunes børne- og ungdomsværn. Der er fra Københavns kommunes side gjort et meget stort arbejde, specielt fra børneværnets side, for at få børn og unge tilbage til deres familier og til deres miljø, men det er klart, at mange forældre måske ikke — fordi de på en eller anden måde er impliceret i sagen — føler det på samme måde, og hvis man kun får sagen set fra den ene side, kan man få det indtryk, at der ikke gøres nok. Men jeg må sige, at efter de erfaringer, jeg har, har Københavns kommune været særdeles aktiv.

Så må man også være klar over, at vi har en lang række børn og unge, som har været på vores institutioner, har været gennem hele møllen fra deres tidlige barndom, men